

"אני ארביץ ב..."

כרכה שנוחה לאלפי הנשים, אשר יפטרן השבוע — לפחות לחצי יום — מן הזאטוטות, שהתרוצצו בכית משך שלוש חודשי החופש הגדול. נשים אלה יחדו עתה להת-לבם בכעיות רבות. יעבירו אותן ליד המורות והמורות: הרי לשם כך נותן להם משרד החינוך משכורת.

קיימת כעת, בארצות רבות, הנטייה לחזור שוב לשיטת המכות לילדים. אחרי שיטת "בניית האישיות" שהיתה נהוגה עד כה, נוכחה, שהשיטה העתיקה אינה כה גרועה, אחרי הכל — כמובן, כשהדבר נעשה ביד קלה, לא בשוט או מקל, משום שאינו רוצה להתחיל להתרוצץ בכית כדי למצוא מחבט סינפונג. ויש לכך מקום אחד ויחיד באנטומיה של הילד, והוא המקום הקלאסי.

מובן שלשיטה מחודשת זו יש בעד ונגד. טוענים המומחים שבעד: (א) זוהי השיטה היעילה ביותר משום שהיא הצורה היחידה של הענשה שהילד מבין. (ב) היא מהירה, נמרצת ומטהרת את האויר. אומרים אלה שנגד: (א) אין זה הוגן להכות ילד, משום שהוא חלש יותר. (ב) ההכאה מוזיקה יותר להוריל מאשר לילד, משום שהם מתביישים אחר כך במעשיהם. (ג) הילד איננו יכול לקשר את המכות עם השגיאות. האם גם את מתרצת תסביך זה או אחר שלך כתוצאה ממכות שקבלת פעם במקום ההוא מאבא-אמא? כשהיה ברומא לא אעשה מה שהרומאיות עושות. הן מתהלכות עתה על עקבים דקים גבוהים כמגדלים, ודקים כמקרונים העשויים זכוכית מצופה. התוצאה: הילוך מתנדנד ועקבים שבורים —

את ודאי חושבת שאיזבלה הוא שם ספרדי יפה. נכון, אבל זה לא הכל. איזבלה הוא התרגום הספרדי לאליזבת. לפני שהפך להיות שם מוכר, הש-תמשו במילה זו כדי לציין צבע של קפה בחלב. מדוע? האינפאנטה אליזבת, בתו של פיליפ השני מספרד, נשבעה שלא להחליף את כותנתה עד אשר תפול העיר אוסטנר שבעלה, אלברט, שם עליה מצור. המצור ארך יותר משלוש שנים. אליזבת שמרה על נדרה משך אותן שלש השנים. כותנתה נהפכה ל — — איזבלה.

החינוך באמנות

אני מקווה כי למורות, שבאו לתערוכה בגל-ריה כץ שג תל-מודי סמינר ה-קובוצים לא היו בעיות כמו ל-אלה שבקריק-טורה.

מה עשיתם בתמונת הקציר שהיתה תלויה שם?

סריו לנצה המסכן

שמעתן ודאי על הבובי-טוקוס, הנערות האמריקאיות מגיל 10 עד 27, המתהלכות במכסטים דהויים מקופלים, חולצות גבריות בחוף ושער קשור בזנב טוס. הן בוחרות להן כוכב קולנוע או זמר להערצה, מתנפלות עליו בשעת הופעתו, דורשות את חתימתו, קורעות מעליו את בגדיו, ואת הקר-עים שמות באלבום לזכרון. גם בארץ מתחילה תנועה כזו, אם כי פחות קיצונית. אחד הנגנים (או המפסידים) ממנה הוא הזמר ישראל יצחקי. המקבל מאות מכתבי-מעריצות, לא רק מתל-אביב כי אם גם ממושבות וכפרים. "הי זה אפילו אחת מקיבוץ", מספר הוא. הן מרעפות עליו שפע של מחמאות. יצחקי יודע להכיר להן טובה. "נעים לי לדעת שמחבבים אותי", אמר לי. אגב, רגישותו היא כמעט טלפתית. "כשאני רואה בסרט את מריו לנצה שר, ורואה אך הוא מתאמץ, כואב לי הגרון", הודה — — מעריצותיו של יצחקי אינן כה קיצוניות, כאותה נערה שהובאה לתחנת מגן דוד אדום אחרי שבלעה ספח פורקן 51. הטיבה? שמשון בר נוי לא שם לב אליה באחת מהופעותיו.

הוד-התענוג

אופנת-הבילויים האחרונה בסביבות חיפה: לקחת מכונית, לנסוע בליל שבת לכפר-הצירים עין הוד, לשבת בכית הקפה הצעיר באפולוניה, לשנות משקאות חריפים במחיר מול, לשבת על הארץ, לשיר יחד, לרקוד ריקודי עם סאלוניים ולצאת בהרגשה שבילית במרתף אפולו בסן-ג'רמן דה-פרה.

מקצוע לחסרות-מקצוע

כמעט בכל המקצועות בהם עובדות נשים, יש עזיבה. הן מתחננות, וילדות, עוברות לנהל את משקביתן. במקרים רבים אין לידענותיהן המקצועיות כל קשר עם הנהלת משקבית. יוצא מכלל זה הוא מקצוע התזונה ל-כלכלת הבית, הנלמד כעת במדרשה בירושלים. למדרשה, בה לומדים שנתיים, שתי מגמות: מגמה אחת — להכשרת מורות ומדריכות לתזונה ולכלכלת-הבית, העובדות לאחר יום לימודיהן בבתי ספר ומעבדות. ומגמה שניה — דיאטיקה לבתי חולים ובתי הבראה. לשני מקצועות אלה ורישה רבה בשוק. הלימודים במדרשה החלו שוב ב-9.9. מתקבלות לשם נערות ונשים בעלות השכלה תיכונית או 7 כמות גימנסיה. הן מקבלות דחייה מן הצבא, ואם אחרי תקופת למודיהן, תעבדנה בנקודות ספר, יחשב להן שרותן כשורת צבאי.

(המשך תעמוד 6)

הצנחן פרץ גודלשטיין. המצנח נתפס בגלגל. אורי, תוך נטיה אוסינית להשלים את המלאכה שלמענה נשלח, התכופף החוצה, שיחרר את המצנח, שינה את הכיוון, חזר למקום והצניח את האגרת. עד כאן מסי-כימים כמעט כל המומחים שהכל היה בסדר: הטייס המנוסה נהג כראוי, תיכנן את גישתו בצורה נכונה, רחוק מראשי הקהל.

אך ברגע זה קרה משהו. האוירון צנח במהירות, שינה תוך כדי צניחה את כיוונו אל הקהל וקצר את קציר-הממת. מה קרה?

הטייס אשם חסידו

יתכן מאד שהאמת לא תיודע לעולם. אך שתי אפשרויות מזדקרות לעין:

סברה 1, עליה רמו עמנואל צור בכירור בחוקרו את גלין ואת שאר העדים: אחרי הצנחת האיגרת הטה הטייס את ההגה בצורה חזקה מדי כלפי מעלה. כתוצאה מכך נכנס המטוס למצב של "הזדקרות" וצנח. לוא היה טס בגובה מתאים, היה יוצא המטוס ממצב זה באופן אוטומטי ואחרי צניחה מסוימת. אך בהיותו נמוך מעל לפני השטח, צנח לתוך הקהל לפני שיכול היה להתישר.

רוב המומחים שעקבו אחרי פרטי הטיסה פוסלים הנחה זו. הוכחתם: לו באמת קרה כך, היה כיוון המטוס צריך להיות ישר, במקום להסתובב אל הקהל.

סברה 2: מכת-אויר הורידה את הכנף ב-90 מעלות. המומחים מקבלים דבר זה כהנחה בטוחה, משאירים שלוש אפשרויות למה שקרה אחרי כן, היינו:

● הטייס קפא על ההגה, כפי שקורה לפעמים גם לטייס מאומן בשעת ציה, לא עשה את הדרוש כדי ליישר את ה-מטוס; או

● אבשלום סטרוד, שישב מאחוריו, קיבל בשעת מכת-האויר חבטה חזקה ברא-שו, שנחלק במוט הברזל המחבר את הכנפיים, הנמצא מעל לראשו (במקום זה נשאר לו פצע). הוא איבד את הכרתו, חיבק את ההגה השני שהיה בין רגליו, מנע בואת בעד אורי מלהשתמש בהגה שלו, ולהציל את המטוס; או

● סטרוד התכופף החוצה כדי לעקוב אחרי נפילת האגרת. חזיק את רגלו על ההגה שלפניו, מנע על-ידי כך בעד אורי לפעול.

כשאורי גלין נשאל לדעתו על ברירה זו, נתן את התשובה הקלאסית, המגדירה את אופיו יותר מאלף ספרים: "אני יודע!"

בשיחה פרטית, כשהנחה לפניו האפשרות שסטרוד אשם, סירב בהחלט לאמר זאת. "למדתי שהטייס אחראי לכל מה שקרה במטוס שלו. הטייס אשם תמיד."

"אני סבין אותם..."

אורי גלין לא בכה אחרי המקרה. "אני יכול לבכות רק על דבר יפה", הפליט. "ניסיתי לבכות. לא יכולתי". המאבק עם מצפונו נערך לא עזרת דמעות.

איש לא הרגיש באשמה יותר ממנו. הוא הסתגר בחדרו, אסיר מרצון, לא יצא ממנו. האב והאם, שבורים לגמרי, התהלכו בחוף כמו בבית-חולים. חלום חיהם נשבר. הם ידעו זאת. גם אורי ידע.

"הכל נשבר", אמר בקול שקט. "אין לי עוד שום אופק. אין לי עתיד. משך חמש השנים הבאות לא אוכל להוציא רגל". אחר סיפר באתו שקט מעשה שקרה לו: "אמרתי לילד של השכן שהוא ירד רע, מפני שזרק אבן. הילד ענה לי: אתה הרגת אנשים."

הוא ידע כי דרכו כטייס, עליה חלם ולחם משך עשר שנים, הגיעה לקצה. "מי יתן לי לטוס? לו אני הייתי קובע, לא הייתי נותן לאדם כזה רשיון לטוס... קואתי שאומרים שאני רוצה. אני מבין אותם... זה כבר ילך אתי כל החיים..."

מה יעשה? אם לא יוגש נגדו משפט, ינסה לנסוע לחוץ-לארץ, ללמוד מקצוע

במסוט פייפר, המשמש לאימונים. ישנם שני הגיים המחברים זה לזה ושאי-אפשר לתזו את האחד מבלי להזיז את השני. ההגה הקדמי משמש את החניך, האחורי את המדריך, היושב מאחוריו, יכול על כן לנהוג במטוס לבדו בשעת הצורך. לפי הוראות כתובות מפורשות, אסור היה לגלין להסיר את ההגה האחורי לפני הטיסה.

שהיה תמיד קרוב ללבו: טיפול בנוער עברייני. אולי פעל, בסתר לכו, הרצון להח-זיר את חובו לחברה. אך הוא גם לקח בחשבון שלא יחזור בכלל לארץ. "אולי זאת תהיה בריחה..."

אדם אחר, פחות מסוגר, פחות רגשני, היה מתגבר על המקרה ביתר קלות, היה משכנע את עצמו שאינו אשם; שאפילו אם טעה היתה זאת טעות זעירה שקצרה במקרה קציר כה איום; שבשעת מלחמה קוצרות טעויות קטנות מאלה אבידות גדולות עוד יותר. אך אורי גלין, האדם הכותב שרים, המנגן על מנדולינה, אינו מסוגל לכך. באופן חיצוני נשאר שקט, הגיוני, שולט בעצמו. אך בתוכו כירסם המצפון.

התנסול

מגיל 14 שרת את עמו, ללא גינוני הת-פארות, כדבר מובן מאליה, כאמצעי עליון להתבטאות ולהגשמה עצמית. משך שתיים עשרה שנה, לפני המלחמה, בשעת המלחמה ואחרי המלחמה, נשאר בלתי-נגוע על-ידי הרוחות המשתנות שנסבו בארץ, לא הק-דיש רגע אחד לבנין קן חם משלו, לעשיית קאריירה, להתעשרות. דרך חייו היתה הת-גלמות הטוב, היפה והנאצל שבדורו — מבלי שהוא עצמו ירגיש בכך.

וברגע הנורא, כשהיה זקוק לכל האהדה, לכל הסעד הנפשי, לכל הגמול אשר עם גאה ומודה יכול היה לגמול לו, אחרי שניצל בנס ממות ועמד בין המתים וה-גוססים — ברגע זה הוקף חומה של שואה, בגידה צינית וחרם מוסרי.

הווי

מעגל הקסים

בתל-אביב, מסרה אשה את תעודת-הזהות שלה למשרד רישום-התושבים, לשם שינוי כותבת, קיבלה אותה בחזרה במכתב רשום, לא יכלה להוציא את המכתב מהדואר, היות והפקיד דרש ממנה להציג תעודת-זהות.

ההר בא אל מוחד

בלינץ, אוסטרית, יצא פרידריך ברגר מ-ביתו, לאחר ליל סערה, כדי ללכת לקיוסק שלו, אשר בכיכר-העיר, הופתע למצוא את הקיוסק, שנעקר ממקומו, עומד פתוח ה-בית.

נישואים וקוז בם

בלוד, תבעה תחיה צברי גט מבעלה, טענה כי הוא הטיל בה פרי צבר דוקרני, שעה שהיתה גחונה ועסוקה בשטיפת הרצפה.

כרסה בין שיניו

בקהיר, מצריים, נעצר חוסיין עוני, לאחר שעלה על במת אחד ממועדוני הלילה, נעץ את שיניו בכרסה החשופה של רקדנית-בסטן.

הבלשת וגם ירשת

בלוס-אנג'לס, קליפורניה, דרש אדם גט אשתו בטענה שהיא שכרה בלש פרטי להת-חקות על עקבותיה הכריחה אותו לשלם ל-בלש משכורת קבועה.

שידות מלא

בכביש טבריה—ראש-פנה, דרס נהג אמ-בולנס ילד, הגיש לו עזרה ראשונה, העביר אותו ללא דיחוי לבית-החולים הקרוב ביותר.

שמו מס לפניו

בחדרה, בעת מפגן-טיסנים, המריא טיסן מנוע, שהיה מכונה בשם למרחב, מעלה מע-לה, עבר את הגבול, נעלם בשטח הירדני.

צו השעה

בריווד-היאניו, בראזיל, פירסם אחד מ-מלכי העולם התחתון מודעה בכל העתו-נים היומיים: "לרגל מותו של הנשיא וואר-גאס וחוסר היציבות הפוליטית במדינה, הרי-ני מצהה על כל הכייסים והפורצים בעיר לחלול מעבודתם במשך שבועיים."

מלה בסלע

ברמלה, התכעס יעקב אבוטבול על חברו, שכניו אותו בשם קומוניסט, הלם על ראשו בגוש סלע, פצע אותו קשה.

לשון נקייה

בירושלים, דרש אדם גט מאשתו, הסביר בכית הדיון הרבני תוך קללות נמרצות ש-היא הכריחה אותו לאכול סכונ כביסה, כא-זר סירב לכבס את שמלתה.